

VERMINKTE TOEKOMST

Melissa Skaye

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2017

© 2017 LetterRijn

Auteur: Melissa Skaye

Redactie: Theo van Rijn

Vormgeving binnenwerk: LetterRijn

Cover: Sandra Salome

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918754-0-3

Eerder verscheen van Melissa Skaye:

Uit de VT-thrillerreeks:

Virtuele tango (2013)

Verboden tranen (2014)

Verleden tijd (2016)

In onschuld (2017)

Uit de Jeremy Jago fantasyreeks:

Het geheim van de Passage (2013)

De kracht van Assingna (2014)

De strijd om Gemini (2015)

De erfenis van Lotus (2016)

Voor alle mama's
Opgeven is nooit een optie, blij volhouden, tot het eind.

‘Doodgaan is al heel bitter. Maar het idee om dood te gaan
zonder geleefd te hebben, is niet te verdragen.’
Erich Fromm

Proloog

1987

Emma

Emma zat op de grond met haar armen om haar benen geslagen. De man die haar had ontvoerd, liet zich niet meer zien. Ze had overgegeven. Hij had minachtend naar het braaksel gekeken, maar het vervolgens gewoon laten liggen.

De ketting waarmee ze aan de muur zat vastgeklonken, voelde ijskoud aan haar enkel. De kou ging dwars door haar sok heen. Ze hield haar blik gefocust op een rode pot waarin een enorme ficus zat. Ze was niet eerder ergens geweest waar een plant meer misplaatst leek dan in deze kelder. De ruimte ademde uit dat er vreselijke dingen waren gebeurd. Dat er nog veel ergere dingen zouden gaan gebeuren. Met haar. Op de grond lag bordeauxrode hoogpolige vloerbedekking. Ook al zo misplaatst, maar op een wrange manier was ze daar dankbaar voor. Beter dan op een harde ondergrond zitten.

Jaren geleden had haar vriendin Susanne door de slappe lach in haar broek geplast. Susanne had het kleedje waarop ze gehurkt had gezeten zo goed als ze kon schoongemaakt, maar ondanks de geur van bloemen in het schoonmaakmiddel bleef Emma de urine ruiken zodra ze in Susannes kamer kwam. Daar moest ze nu aan denken, de kelder rook net zo.

Mensen denken altijd veel te laat terug aan die ene dag dat alles fout ging, besepte ze. De dag waarop je een verkeerde keuze maakte. Dat je zou wensen even terug in de tijd te kunnen om wel de juiste beslissing te nemen. Dan was Emma, zoals haar ouders ruim tien jaar geleden hadden bevolen, gehoorzaam thuisgebleven. Dan had ze zich niet opgemaakt en had ze niet dat korte zwarte rokje dat haar zo goed stond uit de kast getrokken. Dan was ze in bed gekropen, in plaats van

stiekem via haar slaapkamerraam naar buiten te glippen.

Emma maakte een trip langs Memory Lane. Ze was destijds ruim vijftien jaar geweest. Nog jong, maar ze wist wat ze wilde en ze zou ervoor zorgen dat ze het kreeg. Ze had geweten dat ze actie moest ondernemen, wilde ze de aandacht van Pim vasthouden. Hij was knap, had bruine krullen, blauwe ogen en was een paar jaar ouder dan zij. Hij had een glimlach die niet alleen mysterieus was, maar ook vol beloftes zat. Pim vond haar leuk. Dat had hij zelf gezegd.

Had ze maar naar haar ouders geluisterd. Zo streng waren ze niet voor haar geweest, ze waren zelfs behoorlijk goedgegelovig. Emma zei dat ze vroeg naar bed zou gaan om te lezen, als ze dan toch de deur niet uit mocht omdat ze haar te jong vonden om op zaterdagavond alleen naar de stad te gaan. Ze hadden destijds niet gemerkt dat ze via haar slaapkamerraam bij de schuur was gekomen om haar fiets te pakken. De huissleutel zat in haar tasje. Uren later was ze via de voordeur weer naar binnen geslopen. Ze hadden haar niet eens horen thuiskomen.

Het feit bleef dat die puberale actie om uit het raam te klimmen, haar jaren later in deze kelder had doen belanden.

Ze huiverde terwijl ze terughadacht aan het moment waarop ze de man voor het eerst zag.

Ondanks dat Emma van zichzelf vond dat ze niet goedgegelovig was, bleek ze dat wel terdege te zijn. Met haar zesentwintig jaar meende ze te weten wat er in de wereld te koop was. Toen ze werd aangesproken door een vriendelijke man, ging er geen alarmbelletje rinkelen. Dat ze al een tijd werd gevolgd, had ze niet doorgehad. Ze had door de stad gelopen, terwijl ze overdacht wat ze verder wilde doen met haar leven. Voor de etalage keek ze naar een paspop. Het setje, een rokje met blouse, ging haar budget te boven, maar ze was er weg van. Nou ja, budget, ze had helemaal geen budget. Ze bezat niets, teerde op de centen van haar ouders. In de weerspiegeling van het raam zag ze de man ineens schuin achter haar staan. In een reflex keek ze opzij en ving zijn blik.

‘Emma. We moeten even met elkaar praten, meisje.’

‘Hoe weet u mijn naam?’

Hij schudde met zijn hoofd en er was een glimlach om zijn mond gekropen. ‘Heb je even? Of was je van plan dat setje te kopen. Dan

wacht ik wel.'

Ken ik hem ergens van? dacht ze. Heb ik hem eerder gezien? Waar dan? Ze bekeek hem beter. Nee, ze kende hem echt niet. 'Hoe kent u mijn naam? Ik geloof niet dat ik u ooit eerder heb gezien.'

Zijn blik gleed naar de paspop. 'Dat is vrij prijzig. Denk er maar eens goed over na. Kinderen kosten handenvol geld, ik weet er alles van.'

'U kent mijn naam en nu praat u over kinderen. Kunt u even duidelijker zijn?'

Hij hield afwerend zijn handen omhoog en grijnsde haar toe. 'Goed, tijd om uitleg te geven. Heb je trek in koffie? Dan zal ik open kaart met je spelen.'

De man had een verzorgd, betrouwbaar en zelfs knap uiterlijk. Ze kon hem alleen niet plaatsen. Hij leek haar ergens achter in de veertig. Ze zette een stap naar achteren en keek om zich heen. Wat moest ze nu? Hij stond geduldig op haar te wachten, leek te begrijpen dat ze niet zomaar met de eerste de beste vreemdeling wilde meelopen.

'Gewoon een kop koffie, hier in de stad,' zei hij.

Er rinkelde een kleine alarmbel, toch liep ze even later met hem door Hoorn. Ze had toch niets beters te doen. Ook moest ze aan zichzelf toegeven dat ze erg nieuwsgierig naar hem was.

Emma's leven bestond uit *de tijd voor de verkeerde keuzes* en een *de tijd erna*. Op haar vijftiende had ze een onvergeeflijke fout gemaakt door stiekem uit huis te glippen. Op haar zesentwintigste maakte ze de verkeerde keuze door met een vreemde man koffie te drinken, al was ze verrast toen bleek wie hij was. Toch had ze nooit op zijn aanbod moeten ingaan om mee naar zijn huis te rijden. Maar welke moeder wantrouwt de opa van haar dochter?

Hij kwam de kelder weer in. Ze had zijn voetstappen op de trap al gehoord en ze kroop tegen de muur. Zijn ogen keken haar onderzoekend aan. Daarna zag ze zijn gezicht niet meer, omdat hij er een handycam van Sony voor hield.

'Heb je je keus gemaakt, Emma?'

Ze gaf geen antwoord. Onmenselijk. Dat was hij.

Hij stopte met filmen en legde de camera op de grond. Daarna leunde hij tegen de muur en vlocht kalm zijn vingers in elkaar. 'Mijn

zoon was soms niet goed in staat om te gaan met tegenslag of tegenwerpingen.’

Hij hurkte bij haar op de grond en leek iets in haar ogen te zoeken. ‘Waarom heb je hem nooit laten weten dat hij vader was geworden? Dat is toch niet aardig.’

Emma snoof van verontwaardiging. Ze vergat zelfs even haar angst voor de man. ‘Toen ik hem opzocht om het nieuws met hem te delen, zag ik hem een meisje aftuigen. Vader? Hij? Nooit.’

Hij boog voorover naar haar gezicht. Ze rook koffie in zijn adem. Die eikel had haar hier neergekwakt en was doodleuk gaan koffiedrinken. Er trilde een spiertje naast zijn linkeroog. ‘Je hebt nooit zijn naam genoemd. Niet aan je ouders, niet aan je kind.’

‘Wat wil je nou van me?’

‘Dat heb ik je al gezegd. Ik heb je een keus gegeven: jij of het kind.’ Emma schudde haar hoofd.

Hij stond op en drukte haast liefdevol zijn hand tegen de stalen wand. ‘Je zou hier niet misstaan, misschien is dat juist de bedoeling.’

Zijn toon was scherp geworden.

‘Waar zou ik niet misstaan?’ vroeg ze.

Hij aaide over de wand. ‘Je bent er nog niet aan toe om te zien wat hierachter zit, meisje.’ Hij draaide zijn hoofd naar haar toe en zei: ‘Je houdt niet van je dochter, dat kan ik zien. Ik heb je een tijdje in de gaten gehouden en zie geen liefde in je ogen als je naar haar kijkt. Ik zie alleen maar een struikelblok, want zo zie je haar, toch? Dus waarom zo moeilijk doen? Je hebt de keus in je hart allang gemaakt.’

Ze sprak geen woord, wist dat het geen enkele zin had om hem tegen te spreken. Hij zou toch niet luisteren.

‘Ik zal nooit de eerste keer vergeten dat Pim een meisje mee naar huis nam. Ze was slank, had lang blond haar en een stel slaapkamerogen. Alles prima, totdat ze een fout maakte: ze richtte haar slaapkamerogen op mij. Het waren mooie ogen, dat zeker. Vaak kijken mensen het eerst naar een gebit. Ik niet, ogen vertellen mij wat ik weten wil. Het tweede meisje was volslank en had bruine krullen. Haar valt alleen aan te rekenen dat ze dacht de baas in huis te zijn. Vanaf het moment dat ze over de drempel stapte ...’ Hij hield stil, leek verzonken in zijn gedachten.

Emma keek naar haar voeten. Ze had het ijskoud. Wanneer ze

voor het laatst had gegeten, kon ze zich niet herinneren, maar ze had toch geen trek. Ze rook haar eigen kots die vlak naast de trap lag en de weeïge urinelucht vermengd met schoonmaakmiddel. Ook zij dacht aan bruine krullen, maar die hoorden niet bij een volslank meisje dat de baas speelde. Ze had haar dochter nooit gewild, ze had niet eens geweten of ze ooit kinderen wilde. De bevalling was een hel geweest. Ze had iedereen vervloekt, maar vooral Pim. Pim, die een meisje in elkaar had geslagen en dat ook bij haar en haar kind zou doen. Ze was daar zeker van. Pim deugde niet.

‘En zo volgden er vele dames, maar die ene perfecte zat er voor Pim nooit tussen,’ besloot hij. Ze had amper naar hem geluisterd en ving alleen het laatste op. Emma wist niet eens zijn naam, wilde die ook niet weten.

Deze man was de opa van haar dochter en hij leek aardig, betrouwbaar zelfs. Schijn kon zo bedriegen. Vanaf het moment dat ze uit zijn auto stapte en om zich heen had gekeken, had ze zijn blik gevangen. Er was iets veranderd in zijn ogen, al kon ze niet bedenken wat het was geweest. Gevoelsmatig wist ze dat ze ergens was ingetrapt. Hij was net een kameleon. Zo was hij zachtaardig, en dan werd zijn blik ineens hard. Hij veranderde niet alleen als persoon, ook zijn gezicht leek anders dan kort ervoor. Dat was precies wat Emma bang maakte. Ze zag het nu in hoog tempo gebeuren. De kille blauwe ogen stonden hard en koud. Zelfs het vel van zijn gezicht trok strak.

Hij was gaan ijsberen en mompelde in zichzelf. Emma volgde hem vanuit haar ooghoeken. ‘Op een dag vertelde Pim dat hij jou met een dikke buik had zien lopen. In plaats van op je af te stappen omdat hij een vermoeden had dat het kind van hem was, kwam hij naar mij. Pim vertelde over je creativiteit. Dat je niet snel bang of vies bent uitgevallen en prachtige dingen van klei maakt. Hij liet me de asbak zien die je voor hem had gemaakt. Inderdaad heel mooi, je hebt talent. Daarop ontstond een idee in mijn hoofd en dat deelde ik met Pim. We waren het er niet helemaal over eens. En toch gaat het altijd zoals ik wil.’ Ineens stond hij stil, draaide zich naar haar om en stak een vinger in de lucht.

‘Je kunt overwegen de dood te kiezen. Dat verdient je na wat je hebt gedaan. Zeg het me maar.’

Emma keek om zich heen en registreerde helemaal niets. Er was

totaal geen ziel in deze kamer. Precies zoals zij zich nu voelde. Een mens zonder ziel. Een mens dat niet naar haar ouders had geluisterd met alle gevolgen van dien. Een mens dat wel van haar kind wilde houden, maar er niet toe in staat bleek te zijn. *Hier is je mooie dochter, Emma*, zei de verloskundige, waarop Emma, volledig uitgeput en aan alle kanten uitgescheurd, had gezegd: *Je mag haar houden*. Onvoorwaardelijke liefde? Haar dochter die al tien jaar geen liefde van haar moeder kreeg, kon dat wel. Langzaam gleden Emma's vingers naar de ketting om haar hals, voor haar verjaardag van Sanne gekregen. Ze betaste de gegraveerde letters in het zilveren plaatje. *Ik lief jou, mama. X Sanne*.

Emma had, in een poging iets aan haar opvoeding bij te dragen, gezegd dat het *ik hou van jou* is, maar Sanne was onvermurwbaar. Ook Emma's ouders vonden dit schattig klinken en feitelijk was dat ook zo. Misschien kon Emma eindelijk iets voor haar kind doen. Hoe klein en onbeduidend ook. Ze zou het toch nooit te weten komen. In de handen van deze *opa* vallen, mocht niet gebeuren.

Maar ik wil niet dood. Wat ik ook heb misdaan, ik hang aan het leven. Er moet nog iets moois voor me zijn, ik moet de kans krijgen het goed te maken met mijn dochter. Een moeder voor haar te zijn, een goede dochter voor mijn ouders.

'Hoe weet ik dat je je woord houdt?' vroeg ze, terwijl de tranen over haar wangen liepen. 'Dat je mijn kind met rust laat? Dat je haar nooit bezoekt en nooit mee hiernaartoe neemt?'

Zijn vingers vormden het V-teken. Hij spooq er tussendoor. 'Ik heb nog nooit mijn belofte verbroken. Je zult me hierin gewoon moeten vertrouwen. Dus, wat wordt het?'

'Doe het snel en goed,' zei Emma, die diep in zichzelf veel angst voelde, maar ook berusting. De dood zou haar rust geven, rust die ze eerder nooit had kunnen vinden. Ze had haar dochter het leven geschonken, en zou haar nu het leven redden. Had ze toch iets goeds gedaan in haar zesentwintigjarige bestaan. Sanne zou gelukkig opgroeien bij Emma's ouders, bij een liefdevolle opa en oma. Ze zou een evenwichtige, volwassen en gelukkige vrouw worden. Zij zou wel naar goedbedoelde adviezen luisteren. En ze zou op een dag haar moeder vergeten, want een echte moeder had ze toch nooit gehad. Wat je niet had, kon je ook niet missen.

De man plaatste de camera op een plankje aan de muur. Daarna verzocht hij haar te knielen. Berusting, dacht Emma, en ze huilde. Ze hoorde de deur bovenaan de keldertrap niet opengaan, de voetstappen die volgden evenmin. Terwijl hij zijn handen om haar hals legde, waren haar laatste gedachten voor haar dochter.

Ik lief jou ook, Sanne. Dat besef ik nu pas.

Hoofdstuk 1

Dinsdag 21 augustus 2012

21:45

Rechercheur Sanne Philips had zich nog nooit zo merkwaardig gevoeld. Alsof ze zichzelf niet kende of niet langer in het lichaam zat dat haar zo bekend was. Ze zou er alles voor over hebben om nu samen met haar collega's van recherche Hoorn de jeugd aan te pakken of een gestoorde moordenaar te ondervragen. Alles beter dan waar ze nu was, ook al deed ze niets anders dan piekeren en was ze voor haar gevoel volkomen gestoord aan het worden.

Ze was in het huis van paragnost Will de Jager. Vanaf het moment dat ze de man had ontmoet, leek hij haar op te zoeken en vertelde hij haar dat hij wilde helpen haar verleden te verwerken. Hoe vaker Will in haar buurt kwam, des te sneller wilde zij zich voor hem verstoppen. Ze had gezegd dat ze hem zou laten oppakken wegens stalken als hij haar niet met rust zou laten. Niet dat hij luisterde. Hij kwam letterlijk te dichtbij met zijn paranormale shit. 'Er is een blond jongetje bij je. Met zacht krullend haar. Wees er niet bang voor, Sanne. Het jongetje is niet alleen, zijn papa is bij hem. Misschien vind je het fijn om dat te weten.'

Ze had helemaal niets willen weten! Toch was ze hier, in zijn huis, om hem voor de laatste keer duidelijk te maken dat hij zich niet langer met haar moest bemoeien. Ook niet via derden, zoals met haar vriendin Franka Catini die ze had leren kennen tijdens een moordonderzoek waar familie van Franka bij betrokken was. Franka was fan van Will en bracht de man steeds weer ter sprake.

Sanne had samen met haar collega's een moordzaak opgelost. Het was zwaar geweest. Ze had deze avond met haar grote angorakonijn, Mister Malibu, op de bank gelegen toen Franka haar telefonisch vroeg

of het wel goed ging omdat ze vond dat Sanne zo raar klonk. Zodra Sanne aanhaalde dat het een zware dag was geweest, had Franka gezegd: *Dat zei Will al.*

Sanne was meteen rechtop geschoten, elke vermoeidheid was op slag verdwenen. Haar arme konijn was zich lam geschrokken. *Hoe kan Will weten hoe mijn dag was? Wat is dat met die vent!*

Hé, kalm aan, was de reactie van Franka. *Ik was bij hem op consult. We hadden het over je baan en dat het me emotioneel zwaar lijkt waar jij allemaal mee te maken krijgt. Volgens mij bedoelde hij ook dat je het privé moeilijk had, maar dat je een goede keuze had gemaakt.*

Sanne wist direct waarop hij doelde, maar er brandde iets in haar. Een sluimerend gevoel werd wakker en ze had naar zijn adres gevraagd. Ze moest iets doen, anders kwam ze nooit van hem af.

Ga je op consult? had Franka blij gereageerd. *Het zal tijd worden.*

Sanne ging Franka niet wijzer maken. Ze was sterk geweest toen ze aanbelde bij een twee-onder-een-kapwoning aan de Boedijnhof in de Kersenboogerd. Een nette buurt en een mooi huis, ze had gedacht dat Will vast goed verdiende met zijn hocus pocus. Er hing een bordje op de voordeur waarop stond dat zijn praktijk in de garage aan de rechterkant was, maar ze bleef hardnekkig bij de voordeur staan. Zodra hij de deur opende, kreeg hij de volle laag.

‘Het moet afgelopen zijn, meneer De Jager! Heb je dat goed begrepen? Ik wil niet meer dat je mijn naam noemt of over me praat.’

Met een glimlach zei hij: ‘Wat fijn, Sanne.’

Ze was volledig van haar stuk gebracht.

‘Ik ben heel blij voor je, al zal je dat nu niet meteen met me eens zijn. Op den duur zal je merken dat het ontzettend oplucht om je demonen aan te pakken.’

Honderd gedachten schoten door haar hoofd. Dat hij dwars door haar heen kon kijken, dat hij wist dat ze met haar collega Luca Berra over haar verleden had gepraat. Ja, op zijn advies, maar dat had ze hem nooit willen zeggen nadat hij zo had volgehouden dat ze dat moest doen en zij hem het tegendeel toeschreeuwde. Die heldere blauwe ogen, zijn rommelige blonde kapsel. Die gemeente glimlach. Hij leek een beetje op *Patrick Jane* van *The Mentalist*, realiseerde ze zich. Die serie keek ze om de acteur en zijn geweldige lach, maar ook omdat het geloofwaardig werd gebracht. Niets zwevend, eerder logisch

denken. Er kwam iets in haar los wat ze niet wilde. Wat moest die man toch van haar, maar erger: wat deed hij met haar?

‘Ik heb net een heel lekker wijntje geopend.’ Hij deed een stap opzij om haar binnen te laten. ‘Je bent op de fiets.’

Ze had in zijn hal gestaan toen Luca haar belde. *Ik weet dat je moet bent, maar omdat je niet op de foto reageert, moet ik wel.* Nieuwsgierigheid liet haar de foto openen van een ragfijne zilveren ketting en toen was de grond onder haar voeten verdwenen. Ze had van Luca willen weten hoe hij daar aan was gekomen. *Die zat in een envelop en is per post naar het bureau gestuurd. Maar wel ter attentie van jou, Sanne. Mijn gevoel zei dat ik jouw post moest openen, zodra ik voelde wat er in de envelop zat, sorry daarvoor. De ketting is van haar, hè?*

Haar betekende haar moeder die de ketting had gedragen op de dag dat ze spoorloos verdween. Fucking vierentwintig jaar geleden! Het was alsof haar moeder haar riep vanuit het graf. Alsof ze een luguber geintje uithaalde, haar dochter een trap na gaf. Ik heb je nooit gewild en als je daar ooit aan twijfelde, dan weet je het nu zeker. Haha, wat een grap. Van wie had ze haar handen? Haar voeten? Of nee, haar krullen? Volgens haar grootouders niet van haar moeder ... Waarom droeg ze tijdens haar werk zo graag een petje om haar weerbarstige bruine krullen onder te verstoppen? Was dat doorgegeven via haar ouders, of simpelweg iets van zichzelf?

Ze wilde vluchten, ze zou willen wegkruipen. Wat ze ook wilde, het ontbrak haar aan alle energie om het uit te voeren dus bleef ze zitten op de smetteloze witleren bank, waar Will haar vijf minuten geleden had neergezet. Ze hoorde telkens opnieuw wat hij had gezegd zodra ze in zijn hal door haar benen zakte nadat ze de foto had gezien. *Sanne, je bent sterk. Ook dit zal je doorstaan.*

Doodeng, hoe kon hij weten wat hij wist? Want hij wist van wie de ketting was.

Luca had, op verzoek van Sanne, de ketting naar het huis van Will gebracht. Hij had vreemd gekeken toen hij Will in de deuropening zag staan, maar had niets gevraagd. Luca wist dat Sanne niets van de paragnost moest hebben, dus wat deed ze in zijn huis? Sanne had de ketting van hem overgenomen, hem bedankt en was weer naar binnen gegaan. Luca had de envelop al ingeleverd om op vingerafdrukken te laten onderzoeken. Daarbij vertelde hij dat Gerald den Daalder van de

Forensische Opsporingsdienst zo aardig was geweest om met spoed het zilveren plaatje van de ketting onder handen te nemen, maar dat daar geen enkele bruikbare afdruk op te vinden was. Gerald was een grote, donkergetinte man met lichtblauwe ogen, iemand die Sanne moeilijk kon doorgronden, maar ze was hem heel dankbaar voor zijn snelle actie.

Will hield de ketting in zijn hand. Sanne kon er amper naar kijken. Met zijn duim en wijsvinger wreef hij over het zilveren plaatje. Hij had zijn ogen gesloten. ‘Je leeft nog, omdat ik je laat leven,’ mompelde hij.

‘Wat?’ zei Sanne in volle verwarring.

Hij opende zijn ogen en rilde een beetje. ‘Dat hoor ik een man-nestem zeggen, Sanne.’

Ze schoot recht overeind en greep hem bij zijn bovenarm. ‘Leeft mijn moeder nog?’

Will gaf niet direct antwoord. Hij keek naar de ketting, woog hem in zijn hand. ‘Dat durf ik nu niet te zeggen,’ zei hij. ‘Ik vang dingen op, en weet niet wanneer iets is gezegd.’

‘Die ketting is van mijn moeder, Will. Jij bent hier het medium, jij voelt toch wel aan of de eigenaar van deze ketting leeft of niet?’

‘Ik heb geen aan-uitknopje en ik beweer al zeker geen dingen waar ik niet volkomen zeker van ben. Je moeder is er wel, maar ze is er ook niet.’ Hij nam haar hand in die van hem. Voor een moment voelde zijn hand koud aan. Met zijn duim streek hij over haar knokkels zoals hij even ervoor over het zilveren plaatje had gewreven. ‘Ik wil je helpen, beter nog, als jij het wilt, gá ik je helpen. Maar neem een ding van mij aan: ik ga niets verzinnen om het beter voor je te maken. Je moet mij als hulpmiddel zien, Sanne, mits ik je hulp kan bieden.’

Ze trok haar hand los. Ze trok ook haar blik los van zijn helderblauwe ogen. In zichzelf gekeerd zei ze: ‘Ik verwacht niets van je. Ik heb niet eens om je hulp gevraagd. Waarom ben ik uitgerekend bij jou als Luca belt en ...’

‘Dat moest zo zijn, denk ik. Of nee,’ zei hij gehaast toen hij naar haar nijldige gezicht keek, ‘overal is een reden voor. Dat wilde ik zeggen. Wat die reden is, kan ik je nu nog niet vertellen, maar frappant is wel dat je besloot naar mij te gaan. Waarom kwam je eigenlijk langs?’

‘Ja, jij bent het medium, met al je bullshit over redenen, dus vertel het mij maar.’

‘Je laat je maskertje niet helemaal vallen, merk ik. Dat geeft niet. Ik denk, gewoon als Will het mens en niet als Will het medium, dat jij hier kwam vanuit een diepe emotie. Als ik moet raden, is die emotie boosheid. Jij was boos en je werd getriggerd door iets of iemand waardoor je besloot naar mijn huis te fietsen.’

Ze wist ineens zelf de reden niet meer, maar toch schoot het haar te binnen. Franka had iets gezegd. ‘Jij schijnt altijd mijn gemoed te kunnen peilen. Daar baal ik van. Waar ik ook van baal is dat als Franka bij jou is geweest, ik al die verhalen moet aanhoren. Soms wil ik ook wel gewoon met mijn vriendin kletsen zonder dat jij ter sprake komt.’

‘Dan moet je dat gewoon tegen Franka zeggen. Ze heeft het op het moment een beetje moeilijk en heeft mij nodig. Dat heeft een behoorlijke impact op haar.’

‘Ze is toch niet haar nicht Marly aan het oproepen, hè?’ Sanne wist dat Franka het altijd moeilijk zou houden met de dood van haar nicht.

Will schoot in de lach, maar werd al snel ernstig. ‘Ik kan met overledenen praten, mits ze dat willen. Marly wil dat niet. Nog niet.’

‘Dat verbaast me niets. Misschien wil ze met rust worden gelaten? Dat moet je toch respecteren?’

‘Uiteraard. Dat is ook precies wat we doen.’

‘Wat wil Franka eigenlijk van Marly?’ Sanne kon haar tong wel afbijten. Waarom vroeg ze nou naar Marly alsof ze nog in leven was? ‘Ik wil graag even terugkeren naar het oorspronkelijke onderwerp. Wat je in je handen houdt. Ooit dacht ik haar te kunnen vinden, ik heb mijn DNA laten afnemen voor het geval dat, en zelfs een tandenborstel van mijn moeder ingeleverd, die ik in een oud toilettasje vond. Ik heb haar nooit kunnen vinden, geen Jane Doe, geen match. Ik ga er al jaren vanuit dat ze dood is, begraven in een anoniem graf, waarschijnlijk in het buitenland.’

Will keek naar de ketting. ‘In welk jaar verdween je moeder?’

‘1987’, antwoordde ze direct. ‘Ik was tien.’

‘Jij hebt onderzoek naar haar gedaan, toch?’

‘Een van de redenen waarom ik bij de politie wilde, was ...’

‘Je moeder vinden.’

‘Maak nu niet steeds mijn zinnen af! We zijn geen lang getrouwd stel.’

Will grijnsde. ‘Heb je ook onderzoek gedaan naar andere verdwenen jonge vrouwen in die tijd?’

‘Er waren inderdaad meer vrouwen spoorloos verdwenen, maar of het een en ander met elkaar te maken had? Ik denk het niet.’

Will keek haar scherp aan. ‘Ik denk van wel. Ik denk dat de redenen verschillend zijn, maar het heeft met elkaar te maken.’

‘Hoe bedoel je met de redenen?’

Hij ging naast haar zitten, de ketting nog steeds in zijn hand. Sanne zag kippenvel op zijn arm. ‘Wat ik je nu zeg is op gevoel, Sanne, maar de reden dat je moeder verdween, heeft niets te maken met de reden waarom andere jonge vrouwen verdwenen.’

‘Ik kan je niet volgen.’

‘De andere vrouwen zijn om een en dezelfde reden verdwenen. Voor je moeder gold een andere.’ Hij keek ineens verschrikt. ‘Er zijn meer mensen bij betrokken, in ieder geval twee mannen. En ... en ... het gebeurt nog steeds.’ Zijn blik ging weer naar de ketting. ‘Jouw moeder is niet de enige vrouw die deze ketting in handen heeft gehad. En nee, ik bedoel dan niet jou of je oma.’

‘Misschien zat mijn moeder ergens met andere vrouwen? Dat die de ketting hebben aangeraakt, bedoel je dat?’

Will haalde diep adem en zweeg een tijdje. ‘Nee, dat is het niet, ik kan je alleen niet duidelijk maken wat ik precies voel. Voor even denk ik iets te weten, maar het verdwijnt zo snel, dat ik ernaast grijp. Ik heb meer tijd nodig en word nu ook flink geplaagd door jouw emoties.’

‘Nou, sorry hoor.’

Glimlachend zei hij: ‘Ik neem je niets kwalijk, maar op de een of andere manier pik ik jouw emoties zo sterk op dat ik me er niet goed tegen kan beschermen.’

‘Ik ga naar huis, dan heb je daar geen last meer van.’ Sanne wilde opstaan, maar op de een of andere manier lukte haar dat niet. Wilde ze het ook niet en dat verraste haar. Een geluid liet haar weten dat ze een whatsappje had ontvangen, maar de fut ontbrak te kijken van wie het was. Waarschijnlijk Luca. Ze draaide haar hoofd richting de keuken en was blij verrast blauwe bakjes op de grond te zien staan. ‘Heb je een kat?’ vroeg ze.

‘Ik heb er drie,’ zei hij met een bepaalde trots die Sanne raakte. ‘Toby ligt boven te slapen. Hij is doof en mag de straat niet op. De

andere trouwens ook niet.’

‘Witte kat zeker?’

‘Klopt. Tachtig procent van de witte katten wordt doof geboren. Of heeft geen gehoor, daar ben ik niet zeker van. Feit is dat toen ik hem ophaalde, me niets werd verteld en ik het thuis pas merkte. In tegenstelling tot mijn andere katten is Toby dol op de stofzuiger. Ik was al zo verliefd op die witte bol wol dat ik hem uiteraard hield. Hij vindt het hier fijn, ik heb de tuin beveiligd zodat hij niet weg kan. Loop anders even mee, Simba en Chica zijn in de tuin.’ Hij legde de ketting zachtjes op tafel en Sanne hoorde hem een opgeluchte zucht slaken. Of verbeelde ze zich dat?

Sanne kreeg het voor elkaar op te staan. Voor een paar katten kon ze dat gerust. Ze liep langs een deur en merkte een kattenluikje op. Ah, zo kon de dove kat dus naar boven en beneden, maar de anderen natuurlijk ook. In de deur naar de tuin zat ook een kattenluik. Over de gehele achtertuin was een net gespannen. Op het kleine gazon stond een klimpaal, achterin, tegen de schutting, meerdere klimpalen.

‘Daar is Chica,’ zei Will en wees naar een enorme bruingrijze Noorse boskat die op een tuinstoel lag te slapen. ‘En daar komt mijn lieve Simba.’

Een wit met grijze Maine Coon liep enthousiast op Will af. De prachtige pluimstaart als een sieraad recht omhoog. Will aaide het dier en Sanne kon niet anders dan op haar hurken zakken en hetzelfde doen.

‘Wat een prachtige katten heb je,’ zei ze en dat meende ze uit de grond van haar hart. ‘Je hoeft in ieder geval nooit bang te zijn dat Luca je huis overvalt. Hij is allergisch.’

‘Waarom zou ik daar bang voor moeten zijn? Ik heb niets te verbergen. Geen wietplantage op zolder of zo.’ Hij schoot in de lach. ‘Ik heb maar één zonde en dat is dat ik elke dag een paar sigaretjes rook.’ Hij voegde de daad bij het woord en greep een pakje Camel van de tuintafel.

‘Dat heb ik nooit gedaan, roken,’ zei Sanne, terwijl ze snel de moeite nam om het bericht van Luca te lezen. Ze typte dat ze thuis was en in bed lag. Dat alles in orde was en ze morgen zouden praten. ‘En kom niet aan met *goed van jou* of dat soort ongein,’ besloot ze, niet goed begrijpend waarom ze tegen Luca loog.